

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 19 września 2016 r., IV SA/Wr 652/15 (nieprawomocny) pochyłał się nad problemem pobierania świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przez osobę niepełnosprawną.

Podstawę materialną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

W orzecznictwie sądowym podkreśla się, że pierwotnym założeniem wprowadzenia do systemu prawnego świadczenia pielęgnacyjnego było zapewnienie osobom, które dla sprawowania opieki nad niepełnosprawną osobą bliską, rezygnują z zatrudnienia bądź takiego zatrudnienia nie podejmują, swoistej rekompensaty finansowej.

Zatem świadczenie pielęgnacyjne w swojej istocie nie jest nagrodą za sprawowanie opieki nad bliską osobą niepełnosprawną, lecz jest instytucją pomocy ze strony państwa w sytuacjach, w których choroba, a w konsekwencji niepełnosprawność osoby bliskiej, wymuszają rezygnację albo niepodejmowanie zatrudnienia.

Działaniem o szczególnej doniosłości prawnej w powołanej sprawie było zatem ustalenie, czy skarżąca ubiegająca się o otrzymanie świadczenia pielęgnacyjnego zrezygnowała w istocie z możliwości podjęcia lub świadczenia pracy.

W niniejszej sprawie Sąd podzielił stanowisko organów, że skarżąca nie spełniała przesłanek uprawniających do przyznania świadczenia pielęgnacyjnego.

Na podstawie bowiem należycie zgromadzonego materiału dowodowego, organ odwoławczy doszedł do trafnej zdaniem Sądu konkluzji, że wskazania dotyczące możliwości zatrudnienia zawarte w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności uniemożliwiają jej podjęcie jakiejkolwiek pracy. Zgodnie z zaleceniem zespołu orzekającego skarżąca zatem nie może ze względu na swoją niepełnosprawność podejmować zatrudnienia nawet w ograniczonym zakresie.

Wskazania wynikające z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności są o tyle istotne, że ustawodawca nie wprowadził generalnej zasady, że osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności nie mogą świadczyć żadnej pracy.

W myśl bowiem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Jak stanowi zaś ust. 5 cytowanego przepisu, zaliczenie do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osoby, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadkach przystosowania przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej lub zatrudnienie w formie telepracy.

Niemniej jednak, jak ustalił Sąd, skarżąca - w świetle wyraźnego wskazania zespołu orzekającego - nie kwalifikowała się do podjęcia zatrudnienia nawet w ograniczonych warunkach wynikających z przywołanych przepisów.

Sąd podkreślił, że decyzja odmowna nie miała żadnego związku ze stopniem niepełnosprawności skarżącej. Powołane przez nią w skardze pisma z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie świadczyły, że powinna ona otrzymać świadczenie pielęgnacyjne. Wskazywały jedynie na niekwestionowaną również w niniejszej sprawie okoliczność, że sam fakt legitymowania się przez rodzica orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie w ustaleniu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego przysługującego w związku z opieką sprawowaną nad niepełnosprawnym dzieckiem. Negatywna dla wnioskodawczyni decyzja wynikała zaś tylko i wyłącznie z tego, że jako osoba niepełnosprawna w stopniu znacznym otrzymała jednocześnie wskazanie, że nie może

Przesłanki otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego

Wpisany przez KL
Sob, 03 gru 2016

wykonywać żadnej pracy, co mieściło się w kompetencjach zespołu orzekającego, nieruszających w tym zakresie uprawnień lekarza orzecznika ZUS.

Ponadto Sąd nie podzielił podniesionego przez skarżącą zarzutu, że organ nie wziął pod uwagę przysługującego jej statusu osoby bezrobotnej, który - co do zasady - nie stoi na przeszkodzie w otrzymaniu świadczenia pielęgnacyjnego.

Sąd podzielił wyrażone w tym względzie poglądy, że gdyby wolą ustawodawcy był zamiar pozbawienia osób bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy i posiadających status osoby bezrobotnej możliwości ubiegania się o świadczenie pielęgnacyjne, to z pewnością zastrzeżenie takie uczyniłby w tym przepisie.

Niemniej jednak, jak stwierdził Sąd okoliczność zarejestrowania się przez skarżącą w powiatowym urzędzie pracy nie miała znaczenia w niniejszej sprawie. Należało bowiem zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy organy rejestrujące nie badają stanu zdrowia i możliwości zatrudnienia osoby rejestrowanej.

Reasumując powyższe rozważania należało Sąd stwierdzić, że skarżąca nie spełniała kryteriów do otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 u.ś.r. Z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wynika bowiem, że ze względu na stan zdrowia nie może podjąć jakiegokolwiek zatrudnienia, a tym samym w konsekwencji, nie może z tego zatrudnienia zrezygnować w celu sprawowania opieki nad niepełnosprawnym synem.

Źródło: [CBOSA](#)